DAN ojensi minulle auttavan käden tukalassa tilanteessa!

Julika on dokumenttifilmien kuvaaja, joka matkusti Indonesiaan ja sieltä edelleen unelmiensa sukelluskohteeseen Krin saarelle. Saari sijaitsee Länsi-Papuassa. Vaikka Julika on kokenut sukeltaja ja on osallistunut useille sadoille sukelluksille, ei tämä hänen unelmamatkansa sujunut suunnitelmien mukaisesti.

Ennen matkalla lähtöään Julika otti vakuutuksen tunnetulta matkavakuutuksia tarjoavalta vakuutusyhtiöltä, jonka vakuutukset kattavat sukeltamisen. Hän tarkasti asian matkatoimistoltaan jopa kahteen kertaan, ja sieltä vakuutettiin, että hän oli varmasti vakuutettu. Tämän takia Julika ajatteli, ettei hänen ollut enää tarpeen vakuuttaa itseään ikään kuin toiseen kertaan DANin vakuutuksella. Jälkiviisaana Julika toteaa: "Olin todella väärässä!"

Julika itse kertoo tapahtumista näin: "Saavuttuani Lembehin salmelle, joka sijaitsee Sulawesin itäpuolella, lepäsin aluksi. Ensimmäiselle sukellukselle lähdin puoli neljältä iltapäivällä seuraavana päivänä. Seuraavien viiden päivän aikana sukelsin yhteensä kahdeksan kertaa. Syvin sukellus näiden viiden päivän aikana oli 26 metriä. Sukelluksiin ei liittynyt mitään fyysistä rasitusta, sillä meitä hemmoteltiin oikein urakalla, eikä meidän tarvinnut kantaa tai nostella sukelluspullojamme minnekään. Kaikki sukelluskohteet olivat helpon, kymmenen minuuttia kestävän venematkan päässä, ja yhdelläkään sukelluksella ei käytännöllisesti katsoen ollut lainkaan virtauksia. Merenpinta oli aivan tyyni, koska salmet ovat avomereltä suojassa. Ilma oli lämmin, ja tuntui vain kevyt miellyttävä tuulenvire.

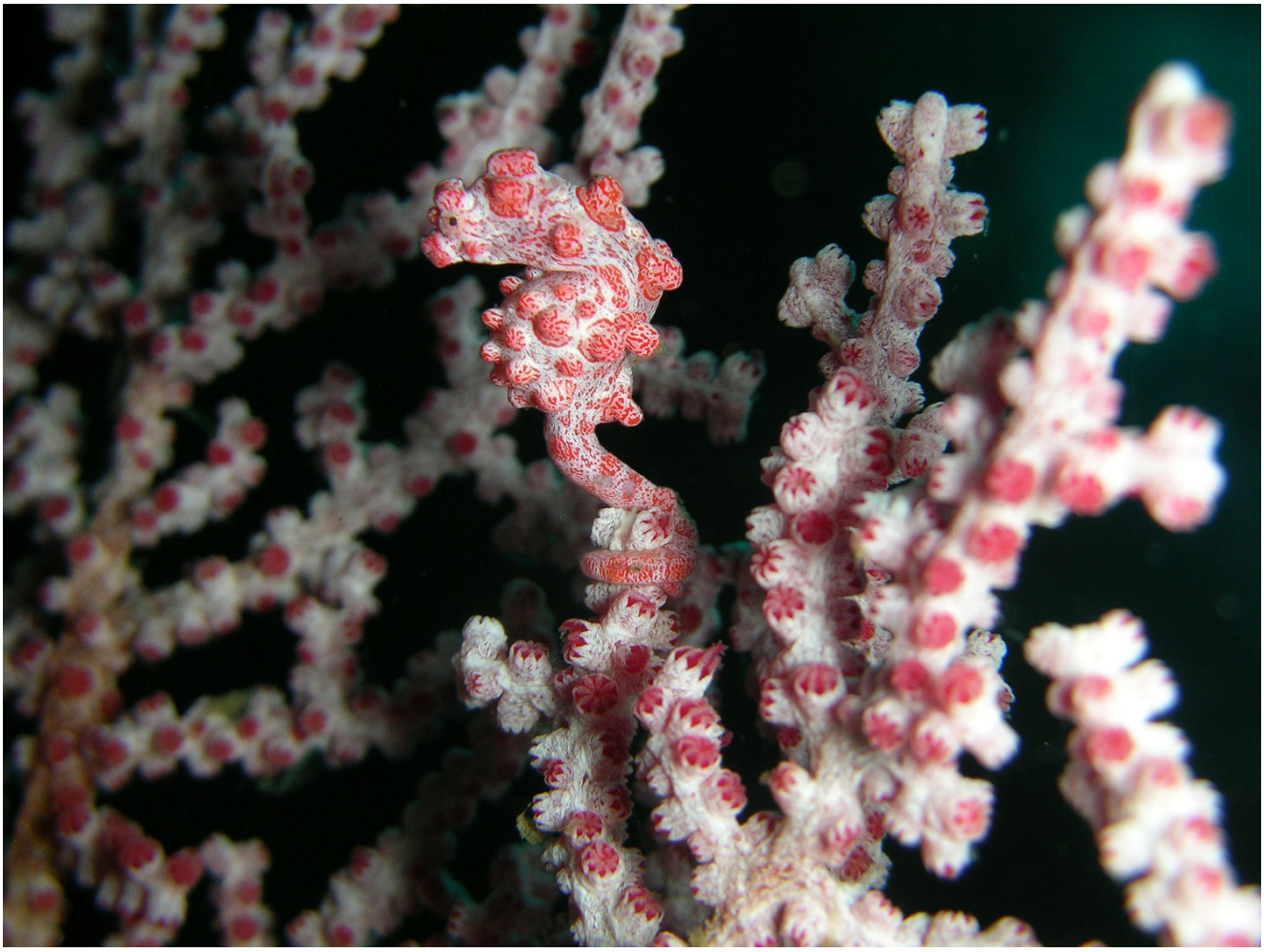

Nousumme olivat hitaita. Vaikka olosuhteet olivat siis kaikin puolin suotuisat, minulla oli kuitenkin kaikesta huolimatta kylmä. Olin pukeutunut 7 mm paksuiseen märkäpukuun, jossa oli pitkät lahkeet. Yläosa oli hihaton lycra-toppi. Aloin pian hytistä tässä asussa ja tunsin oloni erittäin kylmäksi sukellusten aikana. Kirjaimellisesti tärisin. Vuokrasin regulaattorin, ja minulla oli ongelmia sen kanssa, koska se vuoti. Sukelluksen johtaja oli sitä mieltä, että siinä ei ollut mitään vikaa. Kuitenkin kun jatkoin käyttöä ja valitin edelleen laitteen viallisuutta, havaittiin, että kalvo oli revennyt. Sain uuden tilalle, eikä ongelmia sen jälkeen enää esiintynyt. Toisena päivänä ensimmäisen tai toisen sukelluksen jälkeen noin puolen tunnin kuluttua sukelluksesta istuin ystäväni vieressä ja tunsin lievää kihelmöintiä vasemmassa jalassani. Päätin kertoa siitä sukelluksen johtajalle heti. Hän kysyi, oliko minulla kipua nivelissä tai esiintyikö minulla ihottumaa. Kumpaakaan minulla ei ollut, joten asia jäi sikseen.

Seuraavien sukellusten jälkeen pistelevä tunne tuntui häviävän. Kuitenkin kun jatkoin sukeltamista, jouduin taas yhden myöhemmän sukelluksen jälkeen ilmoittamaan, että minulla oli vasemmassa jalassani tunne, kuin sitä pisteltäisiin nuppineuloilla. Sukelluksen johtaja ei pitänyt tätä kovin vaarallisena, eivätkä oireet jatkuneet tarpeeksi sitkeinä, jotta olisin itse säikähtänyt riittävästi. Samaan aikaan aloin tuntea oloni epämiellyttäväksi. Minulla oli vilustumiseen viittaavia oireita, joten ajattelin, että olin sairastunut pieneen flunssaan.

Viimeinen sukellukseni oli perjantaina 13. kesäkuuta puoli yhdeksältä aamulla. Sunnuntaina 15. päivä, siis kaksi päivää myöhemmin, lensin Länsi-Papualle sukelluskohteeseen, jonne pääsystä olin unelmoinut todella paljon. Sinne päästäkseni minun oli lennettävä 5 182 metrin (17 000 jalan) korkeudessa. Lento kesti puolitoista tuntia. Lennon aikana huomasin äkkiä, että kihelmöinti vasemmassa jalassani paheni huomattavasti. Sen lisäksi myös vasemmassa kädessäni alkoi tuntua kihelmöintiä. Yhdessä muiden tälle sukellusmatkalle osallistuneiden kanssa matkasimme vielä kolme tuntia veneellä mantereelta päästäksemme pienelle Krin saarelle, joka oli oikea unelmien saari. Sitä peitti trooppinen sademetsä, ja sen ympärillä oli koralliriutta. Oli helppo uskoa, että edessäni odottava sukellus tulisi olemaan kaunein ja monipuolisin kaikista niistä sukelluksista, joita elämäni aikana olin kokenut. Nämä odotukset eivät kuitenkaan toteutuneet. Kohtalo nappasi tämän unelman suoraan pois käsieni ulottuvilta. Kihelmöinti jatkui sekä vasemmassa kädessäni että jalassani. Seuraavien päivien aikana oireet eivät pahentuneet, mutta ne eivät myöskään helpottaneet. Lisäksi tunsin edelleen lievää paineen tunnetta keuhkoissani. Raskain mielin päätin, että en sukeltaisi lainkaan Krin saarella.

Kihelmöinnin tunne alkoi nyt olla todellinen huolenaihe, joten päätin ottaa yhteyttä DANin Etelä-Afrikan alajärjestöön (DAN Southern Africa) saadakseni asiantuntevaa neuvontaa tilanteeseeni. Elämme nykyään modernin kommunikoinnin maailmassa, jossa matkapuhelimet ovat meille yhtä tärkeitä kuin kenkämme. Onnistuin kuitenkin löytämään itseni harvinaisen ylellisestä paikasta, nimittäin saarelta, jolla ei ollut minkäänlaisia puhelin- eikä internet-yhteyksiä. Ainoa mahdollisuus oli kahlata meren poikki puolen tunnin matka saaren toiseen päähän. Minun täytyi kiivetä kolmekerroksiseen bambutorniin saadakseni yhteyden toimimaan. Pystyin kuitenkin lähettämään vain tekstiviestejä, koska lähdettyäni Kapkaupungista olin viattomasti aktivoinut ROAMON-toiminnon. Tämä tarkoitti sitä, että en voinut soittaa enkä ottaa vastaan puheluita, vaan kykenin viestimään vain tekstiviestein. Saaren johtaja tarjosi minulle ystävällisesti henkilökohtaisen puhelimensa käyttööni, koska saarella ei ollut mitään muuta päälinjan puhelinta. Tohtori Jack Meintjes, DAN SA:n lääketieteellinen johtaja, arvioi tilanteeni ja tuli kollegoidensa kanssa siihen lopputulokseen, että oireet viittasivat sukellussairauteen (DCI). Erityisesti tähän viittasi se, että oireet pahenivat selvästi korkealla oltaessa. He kannattivat välitöntä siirtoa painekammioon. Ollessani yhteydessä DANiin sain puhua kokeneiden sukelluslääkäreiden kanssa, jotka arvioivat tilanteeni nopeasti ja tekivät nopeat päätökset.

Kun soitin Johannesburgissa olevalle vakuutusyhtiölleni, he pohtivat, oliko kyseessä tarttuva tauti. He myös ihmettelivät, kuinka pystyin kiipeämään torniin "tämän sairauden" ollessa kyseessä ja suunnittelivat lääkärin lähettämistä luokseni. He eivät ymmärtäneet, että kun kyseessä on sukeltajantauti, aika on erittäin ratkaiseva tekijä. Lisäksi Kri on saari, jossa käy vain yksi vene viikossa. Vaikka en ollutkaan DANin jäsen, sieltä kuitenkin ryhdyttiin auttamaan minua kaikin mahdollisin keinoin. Minuun oltiin myös jatkuvasti yhteydessä. DAN oli minulle itse asiassa kuin hukkuvalle heitetty pelastusköysi tässä syrjäisessä maailman kolkassa. Se oli ainoa taho, joka otti minut vakavasti ja antoi minulle asiallista ja ammattitaitoista neuvontaa. Kun soitin DANille, he laittoivat minut välittömästi jonoon lääkärille ja kirjasivat talteen kaiken välillämme käydyn viestinnän sekä kaikki puhelut. Samoin he kartoittivat GPS:llä saareni täsmällisen sijainnin ja aktivoivat hätätilannetta koskevan evakuointisuunnitelman. Kaikki tämä tehtiin puolestani ilman että olin edes jäsen!

DANin lääketieteellinen johtaja tohtori Meintjes kirjoitti myös kirjeen lentoyhtiöitä varten. Kirjeessä hän

kertoi, että minulla oli sukeltajantauti ja esitti, että minulle tulisi antaa happea, jos oireet aktivoituisivat.

DANin ohjeiden mukaisesti lähdin siis jälleen matkaan päästäkseni hoitoon. Lentäessäni Länsi-Papuasta Manadoon 5 182 metrin korkeudessa kihelmöinnin tunne paheni odotusten mukaisesti. DAN lähetti minulle tekstiviestillä ohjeen, että jos Manadosta ei löydy yhtään sukelluslääkäriä, minun tulisi mennä Singaporeen. Saapuessani Manadoon kukaan ei ollut minua vastassa, eikä matkavakuutuksen myöntänyt yhtiö ollut tehnyt mitään järjestelyjä painekammiohoitoa varten. Saatavilla ei myöskään ollut yhtään lääkäriä, joka olisi ollut perehtynyt sukelluslääketieteeseen ja ylipainehappihoitoon. Näin ollen päätin lähteä Singaporeen, koska seuraava lento olisi ollut vasta monen päivän kuluttua. (Huom. Joku eteläafrikkalaisen sanomalehden lukija kritisoi toimintaani ja ihmetteli, miksi kokenut sukeltaja nousi koneeseen, vaikka tiesi oireiden tällöin todennäköisesti paheneva. Kyseessä oli kuitenkin tarkkaan harkittu päätös, jonka tein DANIN KANSSA yhteistyössä, koska Manadossa ei painekammiossa ollut yhtään sukelluslääkäriä tarjolla.)

Lentokentän lääkäri arvioi minut nopeasti ja antoi minulle luvan osallistua lennolle. Tähän vaikutti erityisesti tohtori Meintjesin kirje, jossa neuvottiin antamaan happea tarvittaessa. Lentokoneen henkilökunta oli tyytyväinen tähän ohjeeseen. (Huom. Olin tajuissani oleva sukeltaja, eikä minulla esiintynyt mitään akuutteja oireita kuten halvaantumista tai sokeutta. Jos tilanne olisi ollut tämä, olisimme todennäköisesti tehneet toisenlaisen suunnitelman.) Kun korkeutta oli 11 582 metriä (38 000 jalkaa), vasemman käden sormeni menivät tunnottomiksi, vasen ranteeni ja käsivarteni alkoivat särkeä ja kihelmöinti vasemmassa jalassani, varpaissani ja vasemmassa kädessäni levisi myös oikealle puolelle. Oli selvää, että tilanne oli huononemassa. Laskeutumisen jälkeen ei vakuutusyhtiöni ollut edelleenkään järjestänyt minulle mitään apua, joten selvitin itse tieni painekammiohoitoon niiden ohjeiden avulla, joita Kapkaupungissa oleva ystäväni minulle lähetti tekstiviestien välityksellä. Tämä ystävä koordinoi koko evakuoinnin yhdessä DANin kanssa. Saavuin erinomaiseen Tan Tock Seng -sairaalaan, jossa pääsin tohtori Michael Ongin hoiviin. Koko ryhmä oli valmiustilassa odottamassa minua huolimatta siitä, että saavuin yöaikaan. Kun tilanteeni oli arvioitu, minut työnnettiin läpinäkyvään, akryylirunkoiseen kammioon, jossa minulle annettiin ylipainehappihoitoa (HBOT) US Navy -hoitotaulukon 6 mukaisesti viisi tuntia. Seuraavan päivänä sama hoito toistettiin. Molemmat hoitokerrat sujuivat hyvin, ja kihelmöinti väheni. Yhden täyden lepopäivän jälkeen minulla oli kolmas hoitosessio painekammiossa. Se toteutettiin US Navy -hoitotaulukon

5 mukaisesti kolmen tunnin ajan. Yhteensä tunteja tuli siis 13. Olen nyt palannut takaisin Kapkaupunkiin unelmien sukellusmatka romuttuneena, mutta ainakin pääsin takaisin turvallisesti. Tämä on sen ansiota, että DAN piti tiukasti kiinni siitä, että minun oli hakeuduttava pätevän sukelluslääkärin luo ja sellaiseen painekammioon, jonka DANin Aasian-Tyynenmeren (DAN Asia-Pacific) toimisto oli tarkistanut ja varmistanut.

En tekisi enää yhtään ainoaa sukellusmatkaa ilman DANia.

Mitä näistä minun kokemuksistani voidaan oppia?

1. Sukellussairaus ei aina aiheuta tyypillisiä oireita. Aina ei välttämättä esiinny nivelkipuja tai ihottumaa! Ota myös vähäisemmät oireet vakavasti.
2. Sukellussairauteen EI aina ole yksinomaan syynä se, että on menty liian syvälle tai on tultu ylös liian nopeasti.
3. Tarkista matkapuhelimesi asetukset ennen matkalle lähtöä varmistaaksesi sen, että voit soittaa ja ottaa vastaan puheluita hätätilanteissa, kuten esimerkiksi minun tilanteessani.
4. Älä uhmaa vaaroja lähtemällä sukellusmatkalle ilman DANia! Kun toimit DANin kanssa, sinut yhdistetään välittömästi hyvin koulutetulle henkilölle, kun soitat hätäpuhelun tai haluat kysyä neuvoa. Puhelusi arvioidaan ja välitetään edelleen sukelluslääketieteeseen erikoistuneelle lääkärille. Ei mene kuin joitakin sekunteja, kun jo pääset keskuselemaan sukelluslääketieteen ammattilaisen kanssa. Jos he eivät ole varmoja, kuinka toimia tilanteessasi, he aktivoivat välittömästi sisäisen kollegoiden välisen yhteistyön.
5. Älä luota ainoastaan tavanomaiseen matkavakuutuksia tarjoavaan vakuutusyhtiöön. Itse olin tekemisissä puhelinkeskuksen kanssa. Minun tapauksessani tunnettu vakuutusyhtiö:

- väitti, että minua ei ollut vakuutettu sukelluksen varalta, silloin kun puhelu saapui, vaikka tämä ei pitänyt paikkaansa;
- ihmetteli, kuinka kykenin kiipeämään torniin puhelinyhteyden saadakseni, jos minulla kerran oli "sellainen tauti";
- ihmetteli, kuinka saatoin lentää, koska "tautini" oli varmasti tarttuvaa lajia;
- ilmoitti Singaporen lääkärille sekä painekammioon väärät saapumisajat, vaikka heillä oli kaikki lentoaikani kirjallisina;
- käytti monta päivää siihen, että he saivat hankittua luvan sellaiselle veneelle, jolla ei ollut lupakirjaa, jotta olisin päässyt takaisin mantereelle. Siinä ajassa olin jo lähtenyt pois Indonesiasta.
- käytti toiminnassaan liikaa välittäjiä, jonka takia minulla ei missään vaiheessa ollut yhtä omaa yhteyshenkilöä. En myöskään koskaan päässyt puhumaan sellaisen henkilön kanssa, joka olisi ollut perillä sukeltamisesta tai ylipainehappihoidosta;
- ei ottanut huomioon DANin kirjallisessa muodossa olevaa avunantotarjousta.

Julikan yhteenveto tilanteesta

Kun kyseessä on elämä ja kuolema, silloin ei ole aikaa turhanpäiväiseen toimintaan. DANin kanssa sain kokea sen, että kaikki asiat hoidettiin viipymättä. Suunnitelman aktivointi ja päätökset tehtiin välittömästi. Olen harvoin tavannut näin tehokasta ja ammattitaitoista toimintaa.

Mikä on Julikan vointi nyt?

Onneksi Julika on nyt hyvää vauhtia toipumassa täysin. "Tohtori Meintjes (DAN SA) arvioi, että olen ehkä

menettänyt 15 % keuhkojeni kapasiteetista. Ajan myötä tilanne korjaantuu, mutta mahdollisesti jäljelle jää jonkinlainen toiminnan vajaus. En ole jatkanut sukeltamista, sillä asun Kapkaupungissa ja rehellisesti sanottuna vedet ovat täällä liian kylmiä minulle! DAN antoi myös neuvon, että sitten kun taas haluaisin sukeltaa, minulle tulisi tehdä täydellinen sukelluslääkärin tarkastus sen arvioimiseksi, onko terveydentilani riittävä sukeltamiseen. Jos näin on, sitten tulisi arvioida myös se, olisiko minulle tarpeen laatia oma sukellustaulukko, joka laskettaisiin minulle sopivaksi." Julikan sanontaa ovat myös muut lainanneet, kun hän toteaa, että vedenalainen maailma on "se ympäristö, johon suhtaudun intohimoisesti. Vedessä ollessani tunnen rauhaa ja ykseyttä, ja juuri siellä olen täysin läsnä hetkessä." Toivomme, että Julika pääsee palaamaan sukeltamisen pariin jo lähitulevaisuudessa. Osoittavathan hänen omat sanansa sen, kuinka suuri merkitys sukeltamisella ja vedenalaisella maailmalla on hänelle. Julikan kokemuksiin sukellussairaudesta liittyy myös se karu tosiasia, että hän menetti sairastumisen takia useita tuhansia dollareita. Haluamme muistuttaa vielä siitä, että vaikka kaikki sukeltajat saavat lääketieteellistä neuvontaa DANilta, kuitenkin vain DANin jäsenet on vakuutettu aiheutuneiden kustannusten varalta sen mukaan, mitkä ovat heidän jäsenyyksiensä ja sukellusonnettomuusvakuutustensa (onnettomuuksia koskevien hoitojen) ehdot ja mitä he ovat valinneet. On tärkeää ottaa huomioon se, että DAN voi hätätilanteissa järjestää evakuointiapua vain niille DANin jäsenille, joiden jäsenyys on voimassa. Muista siis aina päivittää jäsenyytesi. Onnettomuuksia voi sattua, ja niitä myös sattuu. Olennaista on, että sinulla on oikeanlainen turva onnettomuustilanteita varten. Älä unohda välittää Julikan tarinaa myös sukelluskavereillesi.

DAN AP:n toimitusjohtajan John Lippmannin loppuarvio tilanteesta

Kun tarkastelee ainoastaan Julikan toimittamia syvyys- ja aikaprofiileja, on vaikeaa havaita, mikä on syynä siihen, että kyseiset ongelmat pääsivät syntymään. Profiilithan näyttävät olevan konservatiivisia. Profiilikaavioista, jotka kuvaavat toimintaa minuutti minuutilta, olisi kuitenkin mahdollista nähdä, oliko jossa kohdin alueita, joissa nousut olivat nopeita tai syvyyksiä, joissa sukellusaika käytettiin loppuun. Samoin voisi löytyä myös muita tekijöitä, jotka ovat saattaneet aiheuttaa sukellussairauden kehittymisen. Myös sellaiset tekijät kuin nestehukka, ponnistelu, senhetkinen terveydentila ja kunto ovat voineet osaltaan olla vaikuttamassa tilanteen kehittymiseen.

Lentoajat:

Saapuminen sunnuntaina 8. kesäkuuta aamulla (Singapore-Manado)
Ensimmäinen sukellus seuraavana päivänä 9. kesäkuuta 15.30
Viimeinen sukellus perjantaina 13. kesäkuuta
Lento sunnuntaina 15. kesäkuuta noin puolenpäivän aikaan

Muuta huomioitavaa:

Aina sukeltanut sukellusparin kanssa ja sukellusoppaan johdolla.

YHTEENVETO JULIKAN SUKELLUSPROFIILISTA			
Päivämäärä	**Maksimisyvyys**	**Sukeltamisen kokonaiskestoaika**	**Aika alhaalla**
9 Kesäkuu 2008	18m	58 min	3.30pm
10 Kesäkuu 2008	22m	60 min	9am
10 Kesäkuu 2008	16m	64 min	4pm

11 Kesäkuu 2008	22.7m	69 min	11.30am
11 Kesäkuu 2008	19.2m	71 min	3pm
12 Kesäkuu 2008	26.7m	63 min	8.30am
12 Kesäkuu 2008	23.9m	68 min	11.30am
13 Kesäkuu 2008	10m	65 min	8.30am